

Sygn. akt VI U 108/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marcin Bik
Protokolant:	Łukasz Michaluk

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. L. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.

z udziałem zainteresowanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zasiłek chorobowy, o zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego

na skutek odwołania M. L. (1) od decyzji z dnia 12 stycznia 2015 r. znak: 440000/604/333/2014-ZAS-03 oraz odwołania od decyzji z dnia 17 lutego 2015 r. znak: 440000/604/16/2015-ZAS-03

- zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 12 stycznia 2015 r. w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. L. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 23 września 2014 r. do 8 października 2014 r. oraz ustala, że odwołujący M. L. (1) nie ma obowiązku zwrotu pobranego zasiłku z funduszu chorobowego w kwocie 5.858,24 zł (pięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt osiem złotych 24/100) oraz w zakresie odsetek,
- zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 17 lutego 2015 r. w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. L. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. oraz ustala, że odwołujący M. L. (1) nie ma obowiązku zwrotu pobranego zasiłku z funduszu chorobowego w kwocie 10.251,92 zł (dziesięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt jeden złotych 92/100) oraz w zakresie odsetek,
- Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. na rzecz odwołującego M. L. (1) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 108/15

UZASADNIENIE

M. L. (2) wniósł odwołanie od decyzji 12 stycznia 2015 r., znak (...) - (...)03, w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 września 2014 r. do dnia 8 października 2014 r. i zobowiązania do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku w kwocie 5.858,24 zł wraz z odsetkami w kwocie 167,80 zł. wnosząc o jej zmianę w całości (odwołanie k. 1-3).

W uzasadnieniu odwołujący się wskazał, że organ rentowy nie podał, jakie czynności zostały uznane jako niewłaściwe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego w okresie od dnia 23 września 2014 r. do dnia 8 października 2014 r. Podniósł, że zaskarżona decyzja jest wynikiem nacisków pracodawcy, który sugerował niewłaściwe wykorzystywanie przez niego zwolnienia lekarskiego. Podniósł, że stosowany był wobec niego mobbing, który doprowadził go do rozstroju zdrowia wymagającego leczenia psychiatrycznego. Wskazał, że wykonywanie telefonów do podwładnych celem powiadomienia ich o chorobie i przedłużającym się zwolnieniu lekarskim, prośbę o wykonanie pewnych czynności nie można uznać za wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem (odwołanie k. 1-3).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie k. 6).

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji ustalono, że odwołujący się w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykorzystywał zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem (odpowiedź na odwołanie k. 6-7).

W odwołaniu z dnia 27 marca 2015 r. M. L. (1) zaskarżył decyzję z dnia 17 lutego 2015 r., znak (...) - (...)03, otrzymaną dnia 26 lutego 2015 r. w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. i zobowiązującej M. L. (1) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 10.251,92 zł wraz z odsetkami w kwocie 161,79 zł. Również w tym przypadku zarzucono, że organ rentowy nie podał, jakie czynności zostały uznane jako niewłaściwe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego w okresie od dnia 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. (odwołanie k. 1-3 akt o sygn. VI U 156/15).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji odwołujący w okresie niezdolności do pracy wykorzystywał zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem (k. 5-6 – akta VI U 156/15).

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. tutejszy Sąd dopuścił do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego (...) Spółka z o.o. w W. (postanowienie k.11).

Zainteresowany wniósł o oddalenie odwołania i utrzymanie decyzji ZUS w mocy (protokół rozprawy k. 73).

Dnia 2 czerwca 2015 r. zarządzono połączyć sprawę VI U 156/15 ze sprawą o sygn. akt VI U 108/15 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i obydwie prowadzić w dalszym ciągu pod sygnaturą VI U 108/15 (zarządzenie k. 11 – akta VI U 156/15).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. L. (1) był zatrudniony w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W okresie od połowy sierpnia 2014r. do połowy grudnia 2014 r. przebywał na zwolnieniach lekarskich z przyczyn psychiatrycznych (zeznania odwołującego się k. 74 -75; dokumentacja medyczna k.96-99, zwolnienia lekarskie – akta rentowe). W okresie od 23 września 2014 r. do 8 października 2014 r. oraz od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014r.przebywał na zwolnieniu lekarskim, bez zalecenia leżenia w łóżku. W okresie od 23 września 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. był pacjentem psychiatrycznym z rozpoznaniem epizod depresji umiarkowany z elementami somatyzacji – F 32.1. Leczył się farmakologicznie. Początkowo zaburzenia koncentracji i snu, obniżenie nastroju, leki, spadek aktywności, anhedonię, abulję. Głównymi problemami były emocje z jakimi powód nie mógł sobie poradzić i problemy kardiologiczne (zeznania odwołującego się k. 74 -75). Odczuwał dolegliwości somatyczne. Dalej utrzymywały się zaburzenia snu, a od 17 grudnia 2014 r. odnotowano poprawę samopoczucia, kontynuowano psychoterapię, stał się aktywniejszy (zeznania odwołującego się k. 74 -75; dokumentacja lekarska – w aktach sprawy).

Żona odwołującego się prowadziła w tym czasie działalność gospodarczą Centrum Z. dla Dzieci F., pozostawali we wspólnocie majątkowej. Odwołujący się nie pomagał jej w prowadzeniu działalności gospodarczej. Okazjonalnie bywał w S. Z. na kawę i poczytać gazetę. Taka sytuacja miała miejsce w dniu 19 listopada 2014 r. Do czynności tych namawiała go żona, aby zaktywizować go do wychodzenia z domu. Powyższe ustaliła z lekarzem psychiatrą, który zalecił aby

odwołujący się brał udział w czynnościach życia codziennego i wychodził z domu. Jednym z głównych zaleceń był powrót do aktywności fizycznej, branie większego udziału w życiu rodzinnym. W okresie objętym odwołaniem żona odwołującego się prowadziła także sklepik szkolny w L.. K. prosiła męża o to aby odwiózł córkę do szkoły i jednocześnie dostarczył towar do sklepu. Sytuacja taka miała miejsce w dniu 18 listopada 2014 r. Czynność ta nie miała charakteru pracy zarobkowej, a jedynie pomoc żonie. Również w tym przypadku jej intencją była aktywizacja męża, by nie siedział on w domu beczynnie w domu, by czymś się zajął. W dniach 17 i 19 września 2014 r. odwołujący się zdał mienie powierzone jako pracownikowi (zeznania świadka M. L. (3) k. 152-153 e-protokół (...)(...) zeznania odwołującego się k. 74 -75)..

Decyzją z dnia 12 stycznia 2015 r. ZUS postanowił odmówić M. L. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 23.09.2014 r. do 8.10.2014 r. i zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 5.858,24 zł wraz z odsetkami w kwocie 167,80 zł. Powyższe organ rentowy uzasadnił tym, że z akt sprawy wynika, że w okresie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonywał czynności, które zgodnie z opinią Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS uznane zostały jako niewłaściwe wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego (k. 67-68 akt rentowych).

W opinii lekarskiej Zastępcy Głównego Orzecznika II Oddziału ZUS w W. podano, iż można uznać, że ubezpieczony wykorzystywał zwolnienia lekarskie niezgodnie z ich celem a wykonywane w ich trakcie czynności mogły wpłynąć na przebieg choroby i przedłużyć okres niezdolności do pracy (opinia lekarska k. 55 akt rentowych).

Decyzją z dnia 17 lutego 2015 r. ZUS postanowił odmówić prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. i zobowiązał M. L. (1) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 10.251,92 zł wraz z odsetkami w kwocie 161,79 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, że w okresie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonywał czynności, które zgodnie z opinią Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, uznane zostały za niewłaściwe wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego (decyzja – w aktach organu rentowego). Zgodnie z Opinią Lekarską z dnia 21 stycznia 2015 r. wydaną przez Zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika ZUS czynności wykonywane w czasie orzeczonej niezdolności do pracy były w skrajnej sprzeczności z przyczynami medycznymi wystawionych zaświadczeń (...) (opinia lekarska – akta rentowe).

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty psychiatry w celu ustalenia czy M. L. (1) w okresach orzeczonych niezdolności do pracy od 23 września 2014 r. do 8 października 2014 r. oraz od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. wykorzystywał zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego celem (postanowienie k. 76).

W opinii z dnia 18 listopada 2015 r. biegły psychiatra wskazał, że w okresach od 23 września 2014 r. do 8 października 2014 r. oraz od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014r. nie ma istotnych z punktu psychiatry danych aby odwołujący wykorzystywał zwolnienie niezgodnie z jego celem. Samo prowadzenie samochodu i dokonywanie zakupów oraz odprowadzanie córki do szkoły nie było w tym stanie psychicznym przeciwwskazane. Aktywizowanie chorego i nakłanianie do podejmowania różnych czynności przy diagnozie postawionej przez psychiatrę jest uzasadnione. U odwołującego nie stwierdzono objawów otępiennych więc ocena jego możliwości intelektualnych stawiana przez pracodawcę nie jest adekwatna do sytuacji. Biegły wskazał, że nie zgadza się z opinią z- cy Głównego Lekarza Orzecznika II Oddziału ZUS J. Ś. z dnia 21 stycznia 2015 r., iż czynności wykonywane w czasie orzeczonej niezdolności do pracy były w skrajnej sprzeczności z przyczynami medycznymi wystawionych zaświadczeń (...) na ww. okresy (opinia k. 102-104).

Z. zgłosił zastrzeżenia do opinii i wniósł o wydanie pisemnej opinii uzupełniającej wskazując, że ocena jest wybiórcza i nie uwzględniła kluczowych dla sprawy okoliczności (zastrzeżenia k.115-116).

W opinii sądowej uzupełniającej biegły wskazał, że w procesie zdrowienia pacjentów z zaburzeniami psychicznymi stosuje się ergoterapię i proste działania odwołującego się w okresie zakwestionowanych zwolnień lekarskich

można uznać za ergoterapię. Leżenie bezczynne w łóżku w tym przypadku byłoby bardzo niekorzystne dla jego zdrowia fizycznego i psychicznego, a czynności, które wykonywał nie były przeciwwskazane, nie stwierdzono objawów ołepiennych. Podtrzymał, że nadal nie zgadza się z opinią głównego lekarza orzecznika ZUSu z dnia 21 stycznia 2015 r., że czynności wykonywane w czasie orzeczonej niezdolności do pracy były w skrajnej sprzeczności z przyczynami medycznymi wystawionych zaświadczeń (...) na ww. okresy. Biegły wskazał, że w spornych okresach nie ma istotnych danych z punktu widzenia psychiatry, że M. L. (1) wykorzystywał zwolnienie niezgodnie z jego celem (opinia uzupełniająca k. 131-132).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, w aktach sprawy VI U 156/15, na podstawie akt rentowych oraz na podstawie zeznań odwołującego się k. 74 -75, uzupełniających zeznań odwołującego się k. 161-162 e-protokół (...) (...) oraz świadka M. L. (3) k. 152-153 e-protokół (...) (...) i J. M. k. 153-154 e-protokół (...) (...)

Sąd oparł się na przeprowadzonych dowodach i co do zasady nie kwestionował tych dowodów w zakresie istotnych okoliczności tej sprawy. Sąd dał wiarę zeznaniom zarówno świadków przesłuchanych w sprawie jak i odwołującego się. Świadek J. M. potwierdził, że wykonywał zdjęcia dla zainteresowanego, zaś zeznania świadka M. L. (3) stanowiły podstawę ustalenia charakteru czynności jakie powód wykonywała w spornym okresie i intencji, którymi się kierowała świadek powierzając pewne czynności odwołującemu. Zeznania te są przekonujące z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, korespondują z zeznaniami powoda i brak jest innego przekonującego materiału dowodowego, który podważałby ich zgodność ze stanem rzeczywistym. Z prób aktywizacji męża, niejako zmuszenia go do „wyjścia do ludzi”, nie sposób wyciągnąć wniosku o uczynieniu z niego osoby w sposób istotny uczestniczącej w prowadzonej przez M. L. (3) działalności gospodarczej. W szczególności też samo przebywanie w Centrum Z. dla Dzieci F. nie oznacza, że powód wykonywał jakiegokolwiek czynności noszące znamiona wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania jako zasadne zasługują na uwzględnienie.

Sprawa dotyczyła odwołania od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 stycznia 2015 r. znak (...) - (...)03 w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 września 2014 r. do dnia 8 października 2014 r. i zobowiązania do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku w kwocie 5.858,24 zł wraz z odsetkami w kwocie 167,80 zł. oraz z dnia 17 lutego 2015 r. znak (...) - (...)03 w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. i zobowiązującej M. L. (1) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 10.251,92 zł wraz z odsetkami w kwocie 161,79 zł.

Zgodnie z art. 68 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 372 dalej także jako – ustawa zasiłkowa) Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do kontrolowania ubezpieczonych co do prawidłowości wykorzystywania zwolnień od pracy zgodnie z ich celem oraz są upoważnieni do formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich.

Zgodnie z dyspozycją art. 17 ust 1 i 3 ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Kontroli dokonuje się w trybie art. 68 ustawy. Zgodnie z art. 66 ust 1 przedmiotowej ustawy wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 963) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu (inaczej: rekompensata zarobku) wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarabkowania. Celem tym nie jest natomiast uzyskanie dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia. Zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane z uwagi na: bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa ubezpieczenia społecznego, wyłączenie możliwości ich wykładani z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współżycia społecznego), ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych ex lege i niedopuszczalność zawierania co do nich ugód, powodując konieczność ich zgodnego z dosłownym brzmieniem – stosowania.

Prawo do zasiłku chorobowego podlega utracie w przypadku wystąpienia jednej z dwóch przesłanek: wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki powodujące utratę prawa do świadczenia mają charakter niezależny, odrębny. Wystarczy więc, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje pracę zarobkową i nie jest niezbędne, aby była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego (wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 370/04, OSNP 2005, nr 21, poz. 342; OSP 2006, z. 12, poz. 134) jak i odwrotnie.

W realiach niniejszej sprawy organ rentowy odmawiając odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za okres powołał się na wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem. Organ rentowy wskazał, że w okresie zatrudnienia w B. (...) zo.o. z siedzibą w W. wypłacono odwołującemu się zasiłek chorobowy m.in. za okres objęty decyzjami. W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, że w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonywał czynności, które zgodnie z opinią zastępcy głównego Lekarza Orzecznika ZUS uznane zostały jako niewłaściwe wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego. Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie należało zweryfikować zaistnienie przesłanek utraty prawa do zasiłku chorobowego.

Jako zachowanie niezgodne z celem zwolnienia określić można takiego typu postępowanie, które w powszechnym odczuciu jest nieodpowiednie dla osoby chorej i może nasuwać wątpliwości co do rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonego. Wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, pozwala na interpretowanie tego przepisu w taki sposób, że wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy jest zawsze wykorzystywaniem zwolnienia niezgodnie z jego celem. Celem zwolnienia od pracy jest zaś odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy. W jego osiągnięciu przeszkodą może być zarówno wykonywanie pracy zarobkowej (co przesądził ustawodawca), jak i inne zachowania ubezpieczonego utrudniające proces leczenia i rekonwalescencję (por. wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338; wyrok SN z dnia 6 grudnia 1978 r., II URN 130/78). Za zachowania niezgodne z celem zwolnienia w orzecznictwie uznano m.in.: nadużywanie alkoholu, podejmowanie działań, których chory powinien unikać, wzięcie udział w wycieczce zagranicznej, w imprezie towarzyskiej czy rozrywkowej, nieprzestrzeganie wskazań lekarskich (np. nakazu leżenia w łóżku, zakazu wykonywania prac domowych, praca w ogrodzie lub gospodarstwie rolnym), a także wykorzystywanie tego zwolnienia dla innych celów niż leczenie. O wykonywaniu pracy nie decyduje charakter stosunku prawnego na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności. Adnotacja natomiast na zwolnieniu lekarskim „pacjent może chodzić” upoważnia do wykonywania zwykłych czynności życia codziennego, takich jak wstawanie z łóżka, poruszanie się po mieszkaniu, udanie się na ewentualne zabiegi czy kontrolę lekarską (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 12 listopada 2002 r., III AUa 3189/01, Pr. Pracy 2003, nr 10, s. 43).

Jeżeli zaś chodzi o pierwszą z przesłanek tj. wykonywanie pracy zarobkowej, na którą powoływał się zainteresowany przedstawiając dowody w postaci zdjęć wykonanych przez detektywa Sąd nie dopatrywał się, aby czynności wykonywane w spornym okresie przez odwołującego nosiły cechy pracy zarobkowej.

Na okoliczność wyjaśnienia stanu zdrowia odwołującego się oraz ustalenia czy wykonywane w trakcie zwolnień czynności mogły wpłynąć na przebieg choroby lub przedłużyć czas niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu psychiatrii. W ocenie Sądu przeprowadzenie takiego dowodu było niezbędne w niniejszej sprawie, jako że wymagało wiadomości specjalnych. Organ rentowy w przypadku obu decyzji odwołał

się do opinii zastępcy głównego lekarza orzecznika ZUS który wskazał na niewłaściwe wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego i sięgnął do opinii lekarskiej, z której wyczytać można, że czynności wykonywane w czasie orzeczonej niezdolności do pracy pozostawały w skrajnej sprzeczności z przyczynami medycznymi wystawionych zaświadczeń i zwolnień lekarskich. W niniejszym postępowaniu zostały sporządzone opinie w tym zakresie. Sąd obie opinie główną i uzupełniającą ocenił jako rzetelną.

Opinia była logiczna, spójna, nie budziła zdaniem Sądu wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności i prawidłowości rozumowania. W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności przedmiotowej opinii. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu badania odwołującego się. Znał przebieg jego leczenia, zapoznał się z dokumentacją medyczną. Z opinii jednoznacznie wynika, że odwołujący mógł chodzić, a w procesie leczenia i zdrowienia pacjentów mających zaburzenia psychiczne stosuje się ergoterapię i proste czynności wykonywane w trakcie zwolnień lekarskich można uznać za tego typu terapię. Biegły wskazywał, że bezczynne leżenie w łóżku byłoby w tym przypadku bardzo niekorzystne dla zdrowia odwołującego się. Bezczynność w przypadku schorzenia na jakie cierpiał odwołujący się byłaby niekorzystna dla jego zdrowia. Nie ma istotnych danych żeby odwołujący się wykorzystywał zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze treść opinii biegłego jak również zeznania świadków i odwołującego się Sąd nie dostrzegł, aby zachodziła którakolwiek z przesłanek utraty prawa do zasiłku. Sąd ustalił, że odwołujący się na prośbę żony dostarczał paletę z zakupami do sklepiku, podobnie inne czynności, które miał wykonywać odwołujący się nie nosiły znamion pracy zarobkowej. Nie ma dowodów by uznać ze odwołujący jakąś pracę w tym czasie zarejestrowanym przez detektywa wykonywał.

W ustalonych okolicznościach sprawy należało uznać, że odwołujący się nie wypełnił przesłanek z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i wobec tego nie utracił prawa do zasiłku chorobowego. W związku z powyższym zasiłek chorobowy za sporne okresy mu przysługuje i nie jest on obowiązany do zwrotu wypłaconego mu świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), z uwzględnieniem, że odwołujący się wygrała sprawę w całości. Zasądzono w zw. z treścią art. art. 98 § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika, które Sąd ustalił na podstawie § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 22 października 2015 r. na kwotę 120 zł. Wskazana kwota stanowi dwukrotność stawki minimalnej wynoszącej 60 zł, biorąc pod uwagę, iż rozstrzygnięciu podlegały dwie sprawy połączone do wspólnego rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak na wstępie.

Z./ odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi ZUS oraz pełnomocnikowi zainteresowanego.